

Každý z nás má dlaně, které léčí.

Pohláďte po vlasech, po tváři, po ruce...

plačící dítě, osamoceného, nemocného...

a stane se malý zázrak.

Nezapomínejme být k sobě ohleduplní a milí !

autorka

Laura

LAURA opatrně promíchala obsah lahvičky a zkontrolovala pohledem tekutinu tmavě zelené barvy. Plavaly v ní malé kousky různých bylin. Opatrně ji položila na její místo na polici. Do hmoždíře nasypala hrst různých bylin a prsty je přitiskla na stěnu kamenné nádoby. V místnosti to zavonělo...

„Drahoušku!“ Starší žena došla pomalu k dívce. Kroky jí dělaly potíže. Nohy jí již nesloužily, jako kdysi. „To jsi hodná, že mi pomůžeš. Máš, přeci jen, lepší čich a zrak. A pro bylinky a koření máš ten správný cit. Maminka by z tebe měla radost.“

„Já vím.“ Laura sklonila hlavu. Matka jí chyběla. Již mnohokrát přemýšlela, jaké by bylo, kdyby tu byla s ní. „Ale nenaučila by mě jistě víc, než jste mě naučila vy, Mary.“ Dodala. Nechtěla kazit tuto chvíli něčím, co nešlo vrátit. „Omlouvám se, Mary. Ale už budu muset jít.“ Snad pomohla té hodné ženě připravit vše! „Chci ještě zajít do kostela. Slíbila jsem panu faráři, že se za ním zastavím. A Lilli, že jí přinesu bylinky na její plet.“ Na kamarádku se těšila...

Laura vešla do kovárny a pozdravila. Bylo tam horko, ostatně jako vždy. Již viděla svého otce. Držel nohu koně a Sam, místní kovář, právě připevňoval podkovu na kopyto.

„Lauro!“ Muž na chvíli zvedl zrak. „Lilli se tu už po tobě několikrát ptala. Běž za ní. Teď bude nejspíš s matkou v kuchyni.“ Lilly byla jednou z jeho dcer. Bylo jí jedenáct. Měl ještě osmnáctiletou Mandy, šestnáctiletou Mary Jane a osmiletého syna. Byl za něj vděčný! Ženských měl doma už i tak dost!

„Omlouvám se! Zdržela jsem se u pana faráře.“ Hlesla Laura.

„Byla ses v kostele vyzpovídat, děvče?“ Sam se pousmál. „Nevěřím, že bys měla tolik hříchů.“ Znal ji tolik let! Byla skromná a Jimovi, kterého kdysi vzal k sobě do kovárny, hodnou dcerou.

„Jen jsem něco nesla panu faráři na ty jeho bolavá kolena.“...

„Co bychom si bez tebe počali, Lauro?“ Kovář myslel svá slova upřímně...

Laura dala dívence za ucho neposlušný pramen vlasů. „Lilly, teď si nějakou chvíli nesahej na obličej. Ano?“

„Vypadáš jak strašidlo!“ Hlesl malý chlapec. Celou dobu seděl na podlaze a pozoroval je.

„Seme!“ Napomenula ho Mandy. Stála u Laury a přidržovala malou lahvičku s bílou hmotou. Část jí již byla na obličejí její mladší sestry.

„Nebud' smutná, Lilly. To spravíme.“ Laura vzala její dlaně do svých. „Když mi bylo jako tobě, také jsem měla na tváři pupínky.“

„Opravdu?“ Mandy se ušklíbala. „Že si nějak nepamatuju!“

„Tenkrát jsi měla plnou hlavu mladého Johna, dost by mě překvapilo, že by sis všímala mých nedostatků.“

„Johna?.. Nějak si nemohu vzpomenout.“

Laura se naklonila k Lilly. „Nepamatuje si, kvůli komu celé dny vzdychala a pamatuje si, jakou pleť jsem měla.“ Zašeptala. Chtěla dívenku povzbudit.

Dveře se rozlétly, do místnosti vběhla další z kovářových dcer. Rychle za sebou zabouchla. „Teď přišli do kovárny dva mladí pánové. Ty musíte vidět!“ Rozplývala se. „Kdyby si některý z nich řekl!... Hlavně ten mladší.“ Opřela se o dveře. Viděla se už v jeho obětí.

„O co?... O co by si měli říct?“ Semi nerozuměl.

„Nestarej se!“ Odsekla Mary Jane a šla si po svých! Kluk jeden zvědavej! Co by mu vysvětlovala! Laura se na kamarádku káravě podívala...

„Lauro!“ Sam nahlédl do místnosti. „Mohla bys jít se mnou, prosím tě?“

„Jistě!“ Laura se ještě otočila na Lilly. „Za chvíli budu zpět.“ Zvedla ukazováček. „Pamatuju! Nesahat!“

Mandy se naklonila k Lauře. „Chci je vidět!“ zašeptala. „Přijdeme pak za tebou.“ Všimla si nesouhlasného pohledu otce. No co?! Však najde důvod, proč se nečekaně objevit v kovárně...

Laura přejela opatrně prsty kolem poraněného místa. „Budu muset tu ránu vyčistit.“ Kůň sebou trhl. „Dojdu si k Mary.“ Řekla tak, aby Sam a její otec slyšeli. Zvedla zrak. „Mám tam něco, po čem se ta rána rychleji zahojí.“ Když míjela mladšího z pánů, všimla si poranění na jeho tváři. Mary Jane měla pravdu, stál by za hřích! To ale ten starší taky! Teď ale měla dost na spěch. Už měla být jinde. Zdrželi ji! Přidala do kroku...

„Lauro!“ Právě zavazovala nohu koně. Otočila se za hlasem malé Lilly. Stála u dveří, co dělili kovárnu od chodby do bytu, kde rodina kováře žila. „Už si to mohu z obličejce smýt. Trochu mě to svědí.“ dívenka se poškrábala na obličejí.

„Nesahej na to!“ Mandy chytila její malou ruku. Přejela pohledem oba mladé muže.

„Vydrž, Lilly.“ Nějak na tu holčičku zapomněla! „Hned jsem u tebe.“ Laura naposled zkontrolovala svoji práci. Víc pro to zvíře neudělá. Teď ještě dát do pořádku tvář mladší kamarádky.

„Tak co jim říkáš?“ Mandy šeptala. Brala od Laury vše, co už nepotřebovala. Bylinkářka se pousmála. Ještě namaže ránu na tváři mladšího z pánů a raději zmizí. Mandy ji ráda následovala. Právě tohle chtěla. Být tomu hezkému muži co nejbliž.

„Doufám, madam, že nedopadnu jako ta malá slečna!“ Těkal očima po její tváři. Víc než té si všiml ale jejích vlasů. Měli barvu listů na podzim. Dost nezvyklou!

„Jak to myslíte, pane?“ Laura se mu podívala na okamžik do očí.

„Tvář té holčičky nevypadá moc...“ Hledal vhodné slovo. „Zdravě!“

„Lilly má jen trochu citlivější pleť. Stačí pak víc prachu a její kůže zareaguje. Není to nic vážného. Ani neobvyklého. Moje pleť v jejím věku vypadala stejně.“

„Opravdu?“ Zašeptala Mandy kamarádce do ucha.

„Omlouvám se, madam! Nechtěl jsem se vás dotknout!“

„Laura se nezlobí... Ona to ani neumí.“ Mandy se pousmála. Úsměv jí vrátil. „Možná byste se měl od ní nechat prohlédnout víc. Třeba máte zranění, která nejsou na první pohled vidět.“ Rád by se zeptal, jestli je to výzva, ale nebyli v kovárně sami!

„Mandy!“ Sam se na dceru zlobil. „Jdi pomoci matce do kuchyně!“

„No jo!“ zamumlala spíše pro sebe. Odporovat otci nahlas si nedovolila...

„Tady pane!“ Starší z cizinců podával kováři peníze. „A potřebuji, aby se vaše dcera podívala na mého koně ještě zítra ráno.“ Než odjedou. Měli kus cesty před sebou.

„Myslíte Lauru, pane?!“ Otočil se na ní na okamžik. „Ona není moje.“ Bohužel! „Je tady Jima!“

„Přiďte, pane. Dcera se vám na koně podívá.“ Staršímu muži neušlo, jak si ho ten pán změřil pohledem. Nepřekvapilo ho to. Laura se mu narodila, když mu bylo třicet šest. Navíc vypadal starší, než ve skutečnosti byl. Dost se za svůj život nadřel. A manželka mu zemřela brzy po porodu dcery, musel se naučit postarat se i o ní. Nebylo to lehké. Nikdy nelitoval.

„Lauro!“ Do kovárny vběhl mladý muž. „Díky Bohu! Ještě jsem tě tu zastihl!“ Musel se zhluboka nadechnout. „Našemu chlapci se přitížilo. Mary mi něco dala. Ty prý budeš vědět.“

Věděla. Mary jí toho naučila hodně. O bylinkách věděla snad vše! Ještě se u vrat kovárny otočila. „Tatínku, běž pak domů. Nečekej tu na mě.“

„Dej na sebe pozor, Laurinko!“ O dceru se bál. Věděl, že domů se dostane jistě až za tmy. K těm lidem, kam se chystala, to bylo kus cesty.

„Neboj se, Jime!“ volal muž už přes rameno. „Přivezu ti jí domů v pořádku!“

Ráno Laura kontrolovala tvář mladšího z cizinců. Celou dobu ji sledoval. Byla tak soustředěná a klidná zároveň!

„Dobré ráno! Tak kde mám tu svojí osobní lékařku!“ Všichni v kovárně šli pozdravit známého.

„Paule! Příteli! Rád tě vidím!“ Sam popadl v rohu židli. Věděl, že muž nemůže dlouho stát. Věděl i proč.

„Neměl jste sem chodit, Paule, zajela bych za vámi.“ Laura viděla, že z jedné strany jej podpírá jeden ze synů, v druhé ruce drží dřevěnou hůl. Spíše poposkakoval po té zdravější noze, než šel.

„Už mluvíš, jako ta moje!“ zamumlal. „Nehodlám na posteli shnít za živa...“

„Nedal si říct!“ Mladý muž pomohl otci sednout si na židli. Jeho pohled se zaměřil na mladíka u Laury. I ona se na něj otočila. Málem by zapomněla!

„Pane! Tuto mastičku použijte, kdyby se vám opět připletla do cesty nějaká větvička.“ Podala mu malou skleničku se žlutou zvláště vonící hmotou. „A toto.“ Rychle zalovila v kapsáři. „Je pro koně toho druhého pána.“

„Co když to spletu?“ Líbila se mu. Její tvář měla jemné rysy. Její dlouhé vlnité rusé vlasy lemovaly její obličej a padaly až k pasu.

„Tak vašemu koni slezou z nohou chlupy a vám narostou, mladíku...“ Paul se zasmál. „Nehodláte nám Lauru odtud odvést, že ne, mladý muži?!“

„Paule, prosím!“ Poohlédla se po něm, cítila se hloupě.

„No co co! Stejně by šel s prázdnou!“ Muži neušli časté pohledy mladíka směřovaná právě k Lauře. „Kdo by mi příště přišel tu nohu?“ Položil si opatrně ruku na stehno. „Jim tě stejně jen tak někomu nedá, že ne, Jime?!“

Nedá ji jen tak někomu! Na to svoji dceru příliš miloval...

Laura vyšla z kovářny. Na okamžik se zastavila, zamyslela se.

„Madam!“ Mladší z cizinců právě nasedal na hřbet svého koně. „Jak to myslel ten muž s tou nohou?! Na doktorku jste příliš mladá?“

Ráda by jí byla. Ale na to bylo třeba studií a na ty neměli peníze. Musela si vystačit s tím, co znala, co jí kdo zadarmo naučil...

„Jsem bylinkářka, pane!“

Neměl se ptát! Mělo mu být jasné, že takové obyčejné venkovské děvče by těžko mohlo umět něco takového. Nasměroval koně. „Ale byla jsem u toho, když se doktor Stevens snažil tu nohu Paulovi zachránit. Asistovala jsem mu... Šťastnou cestu, pánové!“ Musela za svými pacienty...

POMOZTE

Lauru probralo silné zabušení na vchodové dveře. Posadila se na svém lůžku ze slámy. I Jim se zvedal.

„Tak otevřete!“ Muž znovu udeřil pěstí do dřeva. Sakra! Došel ke koni a stáhl mladíka dolů. Ten sykl bolestí a chytil se za hrudník.

„Vydrž, Roberte!“ Přehodil bratrovu ruku přes své rameno a druhou rukou jej obejmul kolem pasu.

„Co se mladému pánovi stalo?“ Jim jej vzal z druhé strany.

„Zalehl ho kůň!“

Laura rychle upravila postel. Jedinou, kterou měli. „Posaďte ho sem.“ Udělala krok stranou. Mladík se držel za hrudník a rychle dýchal. Rozkašlal se.

Klekla si. Rozepla rychle jeho košili. Jela opatrně prsty po poraněné hrudi. Nahmatala zlomená žebra. Mladík sykl.

„Já vím! Nebojte se, pane! To spravíme!“

„Budeš něco potřebovat, Laurinko?“

Otočila se na svého otce. Určitě bude. Zamyslela se. Bude třeba mladíkův hrudník ovázat a hlavně něčím zpevnit. I postel bude třeba trochu upravit...

Lauru vzbudilo zakašlání. Posadila se na židli a snažila se rozkouskat. Mladíkovo tělo se na posteli zavrtělo.

„Opatrně, pane.“ Mluvila tiše. „Chcete něco?“

„Ano!“ potřeboval se vyprázdnit. „Chce se mi...však víte.“ Dýchal povrchově. Nádechy bolely.

„Vzbudím tatínka, pomůže vám.“...

„Nehýbejte se, mladý pane.“ Jim došel až k lůžku. Všiml si, že venku se již rozednívá. „Vyspal jste se?“ Trochu přikývl. „Laura musela do města, ale přijde brzy. Je dobře, že vás lidé poslali sem. U mé dcery jste v těch nejlepších rukou.“...

„Laurinko, jestli nic nepotřebuješ... Musím jít.“ Jim měl být již dávno v kovárně u Sama. Nemohl ale mladého pána nechat v domě samotného.

„Tady, tatínku...“ Zalovila v kapsáři. Dala otcí do ruky trochu jídla, co dostala od svých pacientů. „S prázdným žaludkem by se nemělo pracovat. A v kovárně se už na tebe těší!“

„A co ty?“ Chytil její ruku do svých. „A ten mladý pán by měl také něco sníst.“ Dodal tiše.

„Zbylo i nám.“ Obejmla toho dobrého muže. Byl pro ni vším...

„Jak je vám?“ Lauřin pohled se zaměřil na odřenou tvář. Sáhla do kapsáře.

„Špatně... se mi... dýchá.“ To, že ho bolí snad celé tělo, pomlčel. Nechtěl si stěžovat.

Nalila trochu nazelenalé tekutiny do skleničky. Tu přiložila mladíkovi k ústům. „Napijte se, mladý pane. Utlumí to vaši bolest.“ Polkl. Bylo ještě třeba namazat mladíkův kotník a stáhnout ho. S omotání hrudníku bude potřebovat pomoc nějakého muže... „Nemáte hlad?“ Odnášela prázdnou sklenici. „Usmažila bych vám vajíčka?“ Dostala je. „Nebude vám dělat problém polknout je.“ Něco by snědl. Uvědomil si, že bolest byla silnější než prázdný žaludek...

„Ne! Nehýbejte se!“ Už seděla na kraji postele. „Nakrmím vás.“ Podávala mu jídlo po troškách, dokud nebyl talíř prázdný. Po chvíli usnul. Bude mít nějaký čas pro sebe. Bylo toho třeba tolik udělat...

Uvařila bramborovou kaši. Tu polkne dobře a zbyde jí i pro tatínka k večeři. Sama si sáhla pro jablka, které natrhala cestou...

Laura došla ke dveřím a otevřela. Chtěla se podívat, kdo k nim tak nečekaně zavítal. Mužská ruka jí odsunula stranou.

„Roberte!“ Cizinec už byl u lůžka. „Přivedl jsem doktora.“ Do domu vešel starší muž, v ruce držel kufřík. Na Lauru se podíval tvrdým pohledem.

„Slečno, potřebuji mladého pána prohlédnout. Bude lepší, když počkáte venku!“ Doktorův hlas nebyl zrovna milý. Nejraději by mu řekla, že ona je ta doma, že on je host. Hádat se ale nechtěla. Udělala, co chtěl.

„Slečno, jak jste se opovážila toho mladého pána léčit?“ Po nějaké době doktor opustil jejich dům. „Má zlomená žebra. To ty vaše uschlé kytky těžko vyléčí. Nemluvě o posteli, na které leží! Kdyby byl citlivý na vůně a prach, už by se dávno v tom vašem domě udusil.“

„Pro toho mladého muže jsem udělala vše, co bylo třeba.“ Mluvila klidně. Kolikrát už se s tímto mužem přela! Nikdy jí nevěřil.

„To vy těžko dokážete posoudit!“ Stáli proti sobě a hleděli si do očí.
„Nemáte za sebou roky studií, jako já. Jste jen obyčejné venkovské děvče!“

„Paulovi jsem pomohla...“ na rozdíl od vás, chtěla dodat, ale nestihla říci již nic...

„Tak si kurýrujte ty vaše známé, ale lidi tohoto postavení...“ Ukázal směrem k domu. „...ty přenecháte mně! Rozumíte! Jen já vím, co je pro ně dobré!“

Rozuměla. Když pro tohoto doktora poslali, aby pomohl chudákovi, neměl čas. Nechtěl si ho spíše udělat. Ti bohatí muži uvnitř budou schopni zaplatit jeho služby. To Paul nemohl. Jako většina lidí z městečka...

Doktor se vrátil do domu. Po nějakém čase opět vyšel ven.

„Ještě dnes pro mladého pána někoho pošlu.“ Zkontroloval kufřík ve své ruce.

„Myslím si, že by se s ním nemělo hýbat.“

„Toto posouzení necháte laskavě na mě! Já jsem od nynějška jeho ošetřující lékař!“ Obešel jí. Nasedl na vůz a muž, sedící na kozlíku, švihl opratěmi. Vrátila se do domu.

Cizinec se zvedal z lůžka. „Vrátím se pro tebe, Roberte!“... „S vámi, madam, bych si chtěl promluvit!“ Následovala ho ven. „Hrudník toho mladého muže nevypadá dobře.“ Čekal na její vysvětlení. Měli být s bratrem již na cestě domů. Všechno bylo špatně.

„U zlomeniny žeber je to běžné...“ Chtěla to tomu muži vysvětlit.

„Ten doktor říkal něco jiného!“ Jeho pohled bodal.

„O toho mladého muže je u nás dobře postaráno, pane.“

„Říká někdo, kdo kydá hnůj v kovárně!“ ...

Vrátila se do domu. Mladík sykl.

„Ne!“ Došla rychle k lůžku. Urovnala deku. „Chcete něco?“ Hleděla na své ruce. Nechtěla, aby viděl slzy v jejích očích. Hrdlo měla stažené. Mrzelo ji, co slyšela.

„Co vám... můj bratr... řekl?“ Sledoval ji.

„Neměl byste mluvit.“ Přejela pohledem jeho tělo. „Měl byste se zkusit víc nadechnout, jinak vám onemocní i plíce. Víím, že to bolí. Stačí pro začátek jen trochu a třeba jen jednou.“

„To se...vám...řekne... madam!“ Chtěl se posunout. „Ten doktor... mi obvázal... tělo... že se... nemohu...ani pohnout.“

„Je třeba, abyste měl hrudník zafixovaný.“

„To jsem... měl ...předtím taky.“ Opět se zavrtěl. Od té doby, co ho sem jeho bratr William přivezl, byl na tom lůžku z prken v polo sedu. „Ale... tělo mě... tolik ...nebolelo... Byl bych... rád,... kdybyste... ten obvaz... převázala.“

Zdalo se jí to, nebo to byla opravdu malá pochvala?! Dala mu vypít trochu odvaru z máku, aby zmírnila bolest. Víc zatím udělat nemohla...

U domu zastavil vůz. Zaslechla známý mužský hlas, který dal koni povel.

„Doktore Stevensi!“ Šla mu naproti.

„Ahoj Lauro! Měl jsem cestu kolem, tak jsem si říkal, že se na tebe zajedu podívat.“ Nevěřila mu. „Tak dobře!“ Vzal ji kolem ramen. „Jim mě požádal, abych tě zkontroloval. Máte tu prý hosta a on se prostě o tebe bojí. Nediv se mu! Má jen tebe!“ Už byli v domě. „Tak kde máš toho svého pacienta?!“ Došel k posteli. „Myslím, že je dobře, že mě sem Jim poslal.“ Přejel zraněného pohledem.

„Co jste vyváděl, mladý muži?“ Na odpověď nečekal. „Podívám se na vás.“ Doktor se otočil. „Lauro, pomůžeš mi. Pak musíš do města. Shánělo tě tam ráno dost lidí.“...

„Mladý muži...“ Doktor Stevens se zvedl ze židle, kde čekal, až se pacient probudí. „Laura říkala, abyste toto vypil. Zklidní to váš žaludek a zmizí pachut' z úst.“ Bylo pravda, že v ústech měl hrozně. „Měl byste naší Lauru poslouchat. A nenechte se zmást jejím vzhledem. Jsou s Jimem chudí, ale ona není hloupá. Ba naopak! Číst se naučila rychle a psát umí lépe než já. No určitě čitelněji! Bývá mýma očima a dost často druhým párem rukou, když je třeba. Pohled na krev jí nevadí. Klidně chlapovi zašije kůži na noze a ani při tom nemrkne.“

„To...už jsem... slyšel.“

„Neměl byste na ní hledět shora, mladý pane. Lidé tady, si Laury a Jima velmi váží. Dost lidí tu prošlo jejíma rukama. I ve vašem případě odvedla dobrou práci. Váš hrudník zafixovala přímo ukázkově, neudělal bych to lépe. Stačil by špatný pohyb a některé z vašich zlomených žeber by mohlo propíchnout plíci nebo poranit slezinu nebo jiný vnitřní orgán. Pak by vám už jen tak někdo nepomohl.“

„Co doktor... Braun?“ V ústech cítil větrovou chuť. Musel uznat, že se dívka vyzná.

„Jistě!“ Odpověděl nemile. „Ten vás přesvědčí o tom, že za dva týdny budete schopný sednout si na koňský hřbet. Bude stačit, když mu zaplatíte částku, o kterou si řekne. Malá nebude. Má mladou manželku a ta má velké nároky.“... „Asi nebyl při smyslech, když se rozhodl oženit se s ní. A co on se snaží vydělat maximum peněz, jeho krásná žena zatím zahání nudu jinde.“ To už spíš zahuhlal pro sebe.

„Proč...mi to... říkáte?!“ Zalupal po dechu.

„Měl byste vědět, že vaše zranění jsou dost vážná a že byste měl zůstat na tomto lůžku tak čtyři týdny, možná i déle. Víím, že to nejspíš pod vaší úroveň. Ale měl byste zvolit, co je důležitější. Zda vydržet to na těch prknech se slámou o několik dnů déle a pak se pomalu postavit na vlastní nohy... Nebo poslechnout doktora Brauna. Následky si pak ponesete sám.“ A to možná doživotně...

„Roberte! Bohužel nebude možné převést tě na kliniku doktora Brauna ještě dnes.“ Cizinec vešel do domu bez zaklepání. Na staršího muže, sedícího na židli, se podíval s opovržením. I on hleděl na příchozího s nelibostí. Neměl žádné vychování! „Doktor Braun mi zaručil, že v jeho domě budeš mít pohodlí, měkkou postel a dobré jídlo. Přibližně za dva týdny budeme moci vyrazit na cestu.“ Sedl si na kraji lůžka.

„Raději bych... zůstal zde... Wille.“

„Dobré rozhodnutí, mladý pane!“ Doktor Stevens se zvedl ze židle. „Zdá se, že jste mě poslouchal pozorně!“

„A vy jste kdo?“ Cizinec se prudce narovnal.

„Někdo, kdo nemá ani ponětí, s kým má tu čest.“ Doktor zachovával klid.

„Doufám, že ta vesničanka není důvodem tvého rozhodnutí, Roberte!“ William neměl dobrou náladu.

„Opatrně, pane!“ Doktor Stevens se zlobil. „Na vašem místě bych tato slova už nikdy neopakoval nahlas. Dost lidem by se nelíbily. A umím vyléčit téměř vše, ale vzkřísit mrtvého neumím.“ ...

„Slečno!“ William rozrazil dveře Maryina domu. Poslali ho sem. „Slečno!“

Laura sešla po schodech do malé místnosti v přízemí, která sloužila jako malý krámk. „Stalo se něco? Něco s vaším bratrem?“ Rychle sundávala zástěru.

„O co vám jde, slečno?!“ Nerozuměla. „Jde vám o peníze?!“ Sáhl do kapsy a vyndal několik zmačkaných bankovek. Hodil je dívce k nohám. „Tady jsou! A ještě dnes přesvědčíte Roberta, že zůstat nadále v té vaší chatrči je nesmysl! Zítřka ho chci nechat převést do domu doktora Brauna.“ ...

LAURA ČEKÁ DÍTĚ

Po 3 týdnech

Pan Robert vypil sklenici vody, pak zavřel oči, soustředil se. Pomalu se nadýchl, dokud mu bolest dovolovala a pomalu vydechl. Párkrát se nadechl povrchově. Zkusil to znovu. Laura jej kontrolovala. Cvičili dech denně. Mladík sám uznal, že se mu dýchá lépe.

„Musím vás pochválit, pane. Jde vám to skvěle.“ Laura pooděšla od lůžka. Bylo třeba dodělat oběd. „I ta vaše noha vypadá již lépe.“ Pootočila se na něj. „A váš kůň na vás čeká v kovárně.“ Měla radost.

„Daroval mi jej kdysi otec.“ I on byl rád. Viděla to. „Mohl bych se najíst sám?“ Podíval se na talíř v jejích rukách. Byl na něm kus uvařeného zajíce, kterého včerejší večer přinesl Jim. Našel ho ležet na silnici cestou domů. Asi ho prý srazil povoz. Moc té historce nevěřil.

„Jestli chcete...“ Sedla si na kraj lůžka a položila si talíř na nohy. „Maso vám natrhám na menší kousky. A použijte při jídle raději levou ruku.“ Dala mu na klín svoji zástěru a na ní oběd.

„A vy, Lauro?!“ Otočila se po něm. Bylo to prvně, kdy jí řekl jménem.

„Já počkám na tatínka, jestli vám to nevadí.“ Přiložila do malých kamen, aby jídlo zůstalo déle teplé...

Jim přišel brzy. Dokonce přinesl i pár vajec. Budou k večeři. Robert stále ještě bojoval svou levou rukou s pochutinou na talíři. Jídlo vyhrávalo. Byl rád, že na dece má dívčinu zástěru. Párkrát musel lžící odložit a rukou vrátit maso na talíř. .

„Laurinko, ty nebudeš jíst?“ Jim vložil kus masa do úst, nabodnul jednu z brambor na vidličku.

„Něco jsem snědla během vaření. Jinak bych teď nevěděla, že jsem bylinek použila víc, než bylo třeba.“ Omluvně se podívala na svého otce. Cítila mladíkův tázavý pohled...

„Proč lžete?“ Zašeptal, když si přišla pro téměř prázdný talíř. Zbyly tam jen kosti.

„Zbylo ještě pár brambor, kdybyste chtěl.“ Nejraději by jí odpověděl, že by si je měla sníst sama. Ale bál se, aby to nevyznělo jinak, než to myslel. Již si několikrát všiml, že většinu jídla rozdává sama si pak vezme jablko, nebo bramboru, když zbyde. Mnohdy už vystydlo...

Odpoledne přijel za Robertem jeho bratr William. Jim se musel vrátit do kovárny. Laura také raději vyklidila pole. Vrátili se domů večer. Starší muž se vydal do lesa pro trochu dřeva na druhý den.

„Neodpověděla jste mi.“ Laura položila mladíkovi na klín talíř, na něm tři vařená vejce, kousek chleba a rozkrájená jablka. Víc nabídnout nemohla. „Proč svému otci lžete, Lauro? Nic jste v poledne nejedla. A to nejen dneska.“ Opět se soustředil na správné dýchání.

„Jen nechci, aby si tatínek dělal zbytečné starosti. Stačí mi to, co sním. On těžce pracuje, potřebuje se najíst. Prosím, pane. Nic mu neříkejte.“

Dveře do místnosti se otevřeli. Jimův pohled se zastavil na dvojici. Laura pomalu sundala ruku z té Robertovo. Setkala se s nesouhlasným pohledem otce...

„Laurinko...“ Jim nevěděl, jak začít. Šli vedle sebe směrem do města. „Já doufám, že ten mladý muž ti nedělal nějaké návrhy.“ Podívala se po něm. „Já jen nechci, abys byla jednou nešťastná. Tito pánové si chtějí na svých cestách většinou jen užít. Vyhledávají potěšení v náruči hezkých dívek nebo mladých žen. Nic ale neslíbí. Ne vážně! V těchto vrstvách bývají většinou manželské svazky domluvené již při narození. Hlavně u synů. Já... Moc nerad bych tě viděl jednou s bolavým srdcem.“ Myslel to upřímně. Svou dceru velmi miloval...

Pana Williama probralo, jak mladá žena ležící vedle něj na lůžku, pomalu sundala ruku z jeho zad. Pootočila hlavu ke dveřím. „Něco se děje! Dojdu se podívat.“ Zaseptala. Sáhla po župánku a oblékala jej cestou ke dveřím...

„Madam!“ Bylo slyšet tlumený ženský hlas. „Pan doktor vám vzkazuje, že na oběd nejspíš neprijede. Ve vedlejší vsi hoří les. Bude muset zůstat ve své ordinaci trochu déle.“ Mladá žena přikývla. Nevadilo jí to. Bude mít víc času pro sebe a pro toho mladého muže ve své posteli. Podívala se na něj. V jeho náruči se cítila blaženě. Věděl, co tělo ženy potřebuje a nehodlal se držet zpět.

„Stalo se něco?“ Opřel se o loket a snažil se rozkoukat. Přejel pohledem ženu před sebou. Byla opravdu přitažlivá. Štíhlé tělo, pevná ňadra, pleť jako z mramoru. Možná i srdce. To mu bylo jedno. O to mu nešlo. Když tu bude moci vydržet až do oběda, tím pro něj lépe. Nebude muset jít v tom hrozném hostinci. Stačilo, že postel nebyla zrovna pohodlná. Natáhl k ní ruku a chytil ji

za zápěstí. Přitáhl si jí blíž. Nechala se. Dokonce se naklonila k jeho ústům a nechala se políbit. Stáhl ji k sobě...

„Madam! Madam!“ Silné bušení na dveře narušilo blažený spánek po milování. „Váš manžel se vrátil domů, madam!“ Služebná nemohla čekat, až dvojice opustí lůžko. Věděla, že musí příchozího zdržet. Jinak její paní bude pak dost vyvádět. Už to zažila...

„Sakra!“ Mladá žena se posadila. Nazula pantofle lemované heboučkou kožešinkou. „Jdi do pokoje pro hosty. Tam počkej.“ Šlehla pohledem po muži. Rychle natahoval kalhoty, obouval se. Košili oblékne cestou. Ona již opouštěla ložnici. Bylo třeba zatarasit manželovi cestu a milenci poskytnout trochu času. „Miláčku!“ Slyšel její sladký hlas. „Tak se mi po tobě stýskalo!“ Do ložnice nahlédla služebná, pokynula mladému pánovi, aby jí následoval...

„Vzkázal jsem ti, že se v práci zdržím.“ Pomohla mu se sundáváním kabátu. „Nějací tuláci rozdělali oheň poblíž lesa.“ Hlupáci! No co! Z těch by stejně žádné peníze nedostal. Udělal krok směrem k jídelně. Měl hlad.

„Miláčku, sháněl tě tu po tobě nějaký muž. Služebná ho usadila vedle do pokoje.“ Doktor Braun přejel svoji manželku pohledem. „Musela jsem zůstat v posteli. Hlava se mi málem rozletěla vedví. Ještě teď mě třesí, až hrůza!“ Vzala jeho dlaň, sklonila se, aby jeho ruka dosáhla na její čelo a hlavně, aby mu poskytla dobrý pohled do výstřihu jejího župánu. Vytáhl ruku a otočil se směrem k místu, kde měl host čekat.

„Pane!“ Mladý muž se zvedl z křesla.

„Miláčku, jdu si zpátky lehnout. Nezdrž se dlouho!“ Paní Braunová políbila manžela na tvář. Její úsměv sliboval mnohé. Poslední svůdný pohled na milence. Musela mu nějak dát vědět, že s ním ještě neskončila...

William sledoval toho staršího muže před ním. Mohl jen hádat, zda ví. Musel ale uznat, že sličná paní Braunová svou roli sehrála dost přesvědčivě. Zřejmě to nebylo poprvé.

„Proč jste přijel, pane? Myslel jsem, že pan Robert nemá o mé služby zájem.“ Doktoru Braunovi přítomnost toho pohledného muže v jeho domě vadila! Přesto mu pokynul, aby se posadil spolu s ním. „Jestli názor změnil, dovolím si podotknout, že moje podmínky platí. Jen převoz bude teď problém!“ Žádná odpověď. Ví ten muž vůbec, co se děje? „Pane, mohu se vás zeptat, jak dlouho jste zde?“

„Moc dlouho ne!“ Vlastně nelhal. V tomto malém pokojíku setrval chvíli.

Jistě! „Když jsem odcházel do své ordinace, rozednívalo se. Až za denního světla bylo vidět valící se dým z nedalekého lesa. Kdybyste jel sem v tuto dobu, musel byste si ho všimnout, pane. Ten les byste míjel.“ Cestu sem by si jistě rozmyslel a vyrazil by raději za svým bratrem. Viděl, že mladý muž nerozumí. „Oheň se údajně šíří dost rychle. Jestli se podaří plamenům překonat řeku, chatrč té ...“ slovo čarodějnice v poslední chvíli spolkl. „... té chudé holky a jejího otce shoří jak list papíru.“ Vyhrál! „Jen doufejte, že dostanou vašeho bratra do bezpečí včas!“

Sakra! William vyrazil z pokoje jako smyslů zbavený...

Seskočil z koně. Rozkašlal se. Cestou natáhl několikrát kouř do plic. Klopýtl. Rozrazil dveře. „Musíte ihned odtud!“ Strhnul deku z Roberta. Dal si jeho ruku kolem svého krku. „Wille!“

„Pane, to nesmíte!“ Jim ho chtěl zadržet.

„Mlčte a raději mi pomozte! Les hoří! Musíte se dostat co nejrychleji odtud!“ Křičel. Jim si přehodil druhou mladíkovu ruku kolem ramen. Vycházeli ven rychle. „Podržte ho!“ William bratra pustil. Trhl uzdou k zemi. „Dolu!“ Kůň se vzpouzel, hrubé zacházení jeho pána mu vadilo. „Tak dělej! Dolů!“ Zvíře leželo na boku. „Rychle!“ Robert se chytil uzdy, přehodil nohu přes koňský hřbet. Sykl bolestí. „Zvedej se! Dělej!“ Zařval William, trhl uzdou nahoru. „Nasedejte! Rychle!“ Otočil se na Jima.

„Já musím najít Lauru!“

„Vy musíte odtud odvést mého bratra! Tak nasedejte!“ Kůň se plašil. „Jak daleko byste asi tak došel s dcerou v náruči, kdyby se jí něco stalo?“ Kdyby toho starce teď nepotřeboval, křičel by na něj dál. Možná by jej i udeřil. Neměl rád, když se někdo stavěl jeho rozhodnutím. „Já jí najdu! Stačí, když mi ukážete směr!“ Hlavně už nasedněte do toho sedla! Kruci!

„Chodívá pro bylinky k řece, je tam louka.“ Zvedl ruku.

„Přivedu vám ji! Máte mé slovo!“...

Laura měla košík téměř plný. Několikrát se otočila směrem k řece. Měla pocit, že cítí kouř. Zas někdo pálí suchou trávu! Zrovna v době, kdy je zem bez vláhy! Rychle to dosbírá a už aby byla doma!

„Lauro!“ William popoběhl. Poslal ho ten stařec vůbec správným směrem? Znovu zakřičel její jméno. Měl toho dost. Oběda u milenky se nedočkal. Kdo ví, jestli se dočká nějaké večere. Opět jej čeká noc v hostinci. Popoběhl směrem k řece. Zaštipalo ho v nose. I oči musel otřít rukou...

Laura se rozhlédla. Z oka jí stékala slza, zakašlala. Asi se přiblížila k místu s hořící trávou víc. Raději se vrátí...

„Lauro!“

„Tady jsem!“ Vzala košík do ruky a vydala se za hlasem. Viděla Williama. Rychle se k ní blížil...

Musel se předklonit. Na plicích ho pálilo. „Vy snad nic necítíte?!“ Cítila. „Všude kolem hoří!“

„Tatínek!“ Musí domů!

„Stůjte!“ Chytil její zápěstí. „Vašeho otce jsem posadil spolu s Robertem na mého koně. Dostane je oba do bezpečí! Totéž musíme udělat my! Jistě tento les znáte!“

Zнала. „Kousek zpět je cesta, dovede nás z lesa ven.“

„Ta může být už v plamenech!“ Narovnal se. Laura se sehnula a začala přehrabovat byliny ve svém košíku. „Co to děláte?!“ Musí přeci odtud zmizet! „Kudy?!“ Kývla hlavou. Vyrazil tím směrem.

„Počkejte!“...

Kličkoval mezi stromy. Musel na chvíli zastavit. Oči jej pálily, chvílemi špatně viděl na cestu. Rozkašlal se. Sakra! Co tady vlastně dělá?! Musel se asi pominout, když dal tomu staříkovi slib, že jeho dceru přivede... Doběhla ho, konečně. Na plicích jí pálilo, nemohla se nadechnout. „Už nemůžu!“ Přešel ji pohledem. „Když poběžíte dál tímto směrem... Řeku budete mít před sebou!“

Blížili se k pecku, to věděl. Také věděl, že ji tam nemůže nechat. Dal slib! Popadl její zápěstí a táhl jí za sebou. „Au.. Co to děláte?“

„Buďte zticha a přidejte! Nehodlám tu kvůli vám uhořet!“ Svůj stisk zesílil.

Kouř byl všude kolem. Pálil v krku. Doběhli na kraj lesa. Řeka byla na dohled. Dětila je louka, suchá tráva na ní hořela. „To nemyslíte vážně?!“

„Jdeme!“ Rozkázal.

Laura už ani nevnímala svoje nohy, v očích jí pálily slzy, na cestu neviděla. Po něčem uklouzla. Dala rychle ruku před sebe. Padla do ohořelé trávy. Měla pocit, že jí prasklo v kotníku. Au! Cítila silnou mužskou ruku, jak jí postavila na nohy. Kotníkem jí projela silná bolest! Málem znovu upadla. Z očí jí tekly

slzy. To mu ještě chybělo! Sehnul se a přehodil si Lauru přes rameno. Rozkašlal se. Oči přestávaly sloužit. Už jen kousek...

Spíše jí do trávy na břehu hodil, než položil. Sykla bolestí. Cítil, jak mu hoří chodidla. Musí rychle sundat boty. Rozkašlal se. Otočil hlavu za Laurou. Měla dlaň ponořenou do vody. „Co to děláte? Chcete do té řeky spadnout?!“ Natáhl se a chytil její lýtko.

„Zkuste dýchat přes plátno.“ Podávala mu namočený kus látky. „Půjde to hůř, ale uleví to vašim plicím.“ Vzal jej a přitiskl k ústům. „Ty nohy dejte do řeky. Voda je studená, schladí rozpálená místa.“ ...

Laura vykasala horní sukni a spodní se snažila svléknout. Vsedě to šlo dost těžko. Postavit se ale nemohla. Konečně! Doplazila se k toku a ponořila oteklý kotník do studené vody. Naklonila se víc, bylo třeba ochladit i popálená místa na ruce. Na chvíli zavřela oči. Bude potřebovat pomoc toho muže vedle ní. Sama tu sukni na pruhy nenatrhá. Ne s popálenou rukou...

Seděli na kraji řeky na místě, kterému se oheň vyhnul. Velké nebylo. „Kam myslíte, že váš otec Roberta odvezl?“

„Nejspíš k Mary! Tam, co jsme se setkali naposledy.“ A tam, co jste mi vynadal, chtěla dodat. Ale nechtěla toho muže provokovat. Bude jeho pomoc potřebovat. Zalovila v kapsáři. Měla trochu jídla, co jí zbylo z celého dne. Ulomila malý kus chleba a zbytek podala muži. „Tady! Víc, bohužel, nemám!“ Podíval se na jídlo v její ruce. A to má zaplnit jeho žaludek?! To nemyslí vážně! Jídlo přesto vzal.

„Měl ho odvést k doktoru Braunovi!“ Pan William neměl dobrou náladu. „Tam by se o něj postarali!“

„Mary se o něj postará taky! Bude v dobrých rukách!“ Vadilo jí, jak je podceňoval.

„Vy s doktorem Braunem nesdílíte stejné názory?!“ Dodal.

„Řekněme, že každý máme jiný pohled na to, jak léčit.“

„Má roky studií!“

Jen přikývla. Nemělo cenu něco vysvětlovat...

Laura si lehla na bok, budou muset noc strávit zde. Stočila se do klubíčka. Bude jí tak tepleji. Bylo jí smutno. Vzdychla.

„Je vám něco?“ Seděl a hleděl na řeku. Odrážel se v ní měsíc. Letmo se na Lauru podíval.

„Myslím na tatínka... a na mladého pána.“ Hleděla před sebe.

„Nevěříte, že se dostali do bezpečí včas?“

„Tatínek na koni jezdit umí. Les zná. Spíše se bojím, jaké škody napáchala jízda na koni u vašeho pana bratra?!“ Zpozorněl.

„Jaký vztah je mezi vámi a Robertem, slečno?!“ Vybavilo se mu, jak o ní jeho bratr mluvil.

„Jak to myslíte?“

„Jste žena, on muž!“ Jeho hlas nezněl mile.

„A co takhle někdo, kdo léčí a někdo, kdo je léčen?!“ Hrozný chlap. Co si o ní myslí! Odvrátila se od něj...

„Robert říkal, že umíte číst!“ Chtěl narušit to ticho. „Kdo vás to naučil? Váš otec?“ Vzpomněl si, jak i jeho nutili. Byla to muka. Nesnášel to!

„Tatínek psát ani číst neumí. Neměl čas se učit. Musel vždy vydělávat na živobytí a při tom se musel starat o mě. Maminka zemřela několik málo týdnů po porodu. Můj příchod na svět její tělo velmi vyčerpal. Prý pak už jen bojovala o svůj život. Boj prohrála. Možná proto jsem se rozhodla pomáhat lidem. Možná, kdyby byl tenkrát poblíž někdo... Se znalostmi, které má Mary, nebo někdo jako doktor Stevens. I já jsem se toho hodně naučila... možná... mohla žít... Nevím!“ Mluvila tiše.

„Váš otec neposlal pro doktora?“

„Nemohl si jej dovolit! Jako spousta lidí.“

„Měl peníze sehnat.“ Šlo o život jeho manželky a matky jejich dcery. „Mohl požádat toho vašeho doktora....“ Jméno si nepamatoval. Nebyl pro něj ten člověk důležitý.

„Nežili jsme vždycky tady. Když jsem povyrostla, tatínek domek, v kterém jsem se narodila, prodal. Příliš jej bolelo bydlet tam. Vše mu maminku připomínalo. Tak mě vzal a opustili jsme to smutné místo. Tady si tatínek našel práci v kovárně. Já dělala, co bylo třeba. Pomáhala jsem v krámku, v prádelně, uklízela v kostele. Pan farář mě začal učit. Mary mě naučila vše o bylinkách a doktor Stevens mě postupně učí ten zbytek.“ Snažila se.

„Pracovala jste již jako dítě?“

„Musela jsem pomoci, když jsme nechtěli mít hlad.“

„Léčíte lidi. Platí vám za to.“ Laura se narovнала. To přeci nemůže myslet vážně! Copak opravdu neví, jak lidé žijí?

„Lidé peníze nemají. Ani doktor Stevens si za léčení nic nebere. Tak možná nějaké vajíčko, kus syra, chleba, jablka... Co kdo nabídne.“

„Mými penězi jste nepohrdla.“ Podíval se na ni.

Zalovila v kapsáři. „Tady! Co mi zbylo. Potřebovala jsem koupit kořalku. Zbytek zůstal v domě.“ Vložila mu bankovky do dlaně.

„Váš otec požívá alkohol?!... Nebo vy?!“

„Alkohol zvyšuje účinnost bylin. Čistím jím rány. Někdy je třeba otupit mysl, aby dotyčný vydržel bolest. I panu Robertovi jsem jej dávala.“ Nerozuměla tomu cizinci...

Pan William se probudil. Bolelo jej celé tělo. Měl hlad...

„Odpočinul jste si?“ Laura udělala několik kroků, na pravou nohu našlapovala velmi opatrně. „Podívám se na vaše chodidla, pane. Jestli dovolíte.“ Sedla si co nejbližší. Začala rozvazovat pruhy látky, natrhané z její spodní sukně. „Podél řeky se dá jít. Kousek jsem to zkusila. Když půjdete svižným krokem, večer byste mohl být na místě, kde lze řeku přejít. Proud je sice silnější, ale dá se to. Na druhém břehu narazíte na kamenitou cestu. Vede do města.“ Chodidla vypadala dobře.

„Proč mi to říkáte?“

„Mary bydlí v třetím domě po pravé straně. Ale to už vlastně víte... Já bych vás jen zdržovala. Počkám zde.“ Jistě ji bude někdo hledat.

„Dal jsem vašemu otci slovo, že vás přivedu! A hodlám jej dodržet!“...

Pana Williama začínaly bolet ruce. Nesl dívku v náruči, co se vydali na cestu. Musí si odpočinout! Opatrně ji postavil. Posadili se do trávy. Někde za nimi se ozvalo zapištění. Po chvilce další. Vydal se tím směrem. Vracel se se zajícem, držel jej za zadní nohy. Jednu z nich měl popálenou.

„Chudinka!“ Laura si oprášila sukni. Zalovila v kapsáři. Ještě tam malý proužek látky z její sukně zbyl. Na ošetření rány bude stačit. Zvedla hlavu. Muž držel v ruce silnou větev, rozmáchl se. „Ne!“ Zakryla si oči dlaněmi. Hrdlo se jí stáhlo, slzy jí pálily. „Vy jste ho zabil!“

„Jistě! Živého bych ho jedl těžko!“ V břiše mu zakručelo. „Podržte ho!“

„Podržte si ho sám!“

„Přestaňte se chovat jak malá! Měla byste být ráda, že dneska nepůjdeme spát s prázdným žaludkem!“ Zlobil se.

„Dejte mi pokoj!“ Nenáviděla ho. Už tu s ním nebude ani chvíli. Zastrčila kus plátna zpět do kapsáře. Otočila se. Přes slzy neviděla na cestu. Bylo jí to jedno...

Noc přišla dříve, než potřebovala. Sedla si. Musela zkontrolovat kotník. Cítila, že otok se zvětšil, noha bolela. Ale srdce taky. Chtěla být doma, u svého otce. Chtěla cítit jeho objetí, slyšet z jeho úst, že vše bude zase dobré. Přetáhla sukni přes kolena, položila hlavu do klína, po tváři jí stékaly slzy...

„Moc daleko jste nedošla!“ Pan William se posadil do trávy vedle ní. Nehodlala mu odpovědět. „Tady! Nechutná to sice příliš dobře, ale zasytí vás to.“ Zvedla hlavu. Kousek od její tváře držel opečenou zaječí zadní nohu. Vzbouřil se jí žaludek. Zavřela oči. Vůně spáleného masa cítila dál. „No jak chcete!“ Položil jí pečení do klína. Zvedl se a pooděšel stranou...

Trucovala. Nechal jí. Lehl si na bok. Jeho kožený kabát by se teď hodil. Ale to by jej nesměl zapomenout u své milenky. Oheň se vzdálil, začalo se dost ochlazovat. Obejmul svoje paže.

„Spíte?!“ Otočil hlavu. „Tady!“ Stála nad ním a podávala mu cosi zabalené v kusu plátna. Sedl si. „Vaše tělo potřebuje to maso víc než to moje. Nesl jste mě celé dopoledne. Potřebujete se najíst. A já jsem zvyklá.“ Rozbalil plátno. U pečeně bylo i několik divokých malin a malých jahod. „Nechtěla jsem vám je původně dát, ale nějak jsem je nemohla sníst.“...

Laura se stočila do klubíčka. Byla klidnější. Jen chlad útočil na její tělo víc, než předešlou noc. Přitiskla nohy co nejvíce k sobě, sukně je kopírovala. Obejmula svoje paže. Zavřela oči...

Pozoroval ji. Její dech se zklidnil. Přejela si dlaní po rameni a přitiskla nohy blíž. Zvedl se a popošel k ní. Lehl si opatrně za její záda, nechtěl ji vzbudit. Přitiskla se k němu. Podíval se na její tvář. Byla klidná. Opatrně ji obejmul...

Laura se probrala, rozednívalo se. Cítila jeho objetí. Pravidelně dýchal. Zavřela opět oči...

Seděli kousek od sebe. Byla nesvá. Nemohla si vzpomenout, kdy se k tomu muži přivinula. Pravda ale byla, že jeho tělo hrálo. Podívala se na něj. Hleděl někam do dáli a zjevně přemýšlel. Cítil její zkoumavý pohled...

Pan William si musel Lauru v náruči srovnat. Ruce jej boleli s každým krokem víc. „Neměli jsme být už na druhém břehu?“

„Už jen kousek!“ Podívala se na jeho tvář. Byl pohledný. Srovnal si ji v náruči znovu. „Bolí vás ruce?“